

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

De Conversatione Apostolica - A Curatoribus Animarum piè & fructuosè instituenda ; Complectens varios & solidos modos juvandi & consolandi diversorum Statuum Personas afflictas, præcipuè aegras & captivas ...

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1680

§. 4. Quomodo consolandi sint, qui bonorum temporalium jacturam sunt passi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49274](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49274)

quotidianis alimentis suppeditandis eam transgressurus
 detur? Certè ad fiduciam orationis adhortaturus, Amici-
 cem iteratò petentis exemplo usus est, ut indicaret, hunc
 specialem titulum, ob quem non facillè quid negari possit
 tenti. Sextus titulus est, quod sit *filius*; Si enim ipsa et
 bruta tam sollicitè pullos suos alunt; an DEO hanc pro-
 dentiam adimemus? An infans, si ratione præditus esset,
 denter dubitare posset, num mater eum lactatura esset, &
 catura? & quisquam dubitabit, num Deus filios gratia
 stentaturus sit, quibus per Isaïam dixit: *Nunquid oblivisceris
 test mulier infantem suum? quod si illa oblita fuerit, ego
 obliviscar tui*, Isaïa c. 49. Septimus titulus est, quod sit Spon-
 Dei; quis unquam audivit, sponsam regiam à Sponso de-
 tam esse, si illa bene se gessit? Certè Asilverus Estheri di-
 dium regni obtulit; quantò magis daturus fuisset, si victi-
 tantum petijisset? An Rex cœlestis à terreno se vinci patietur?
 Hos ergo titulos bene perpendere pauperes jubeat Operari
 certòque promittat, ijs non modicè fiduciam auctum ite-
 enim, qui litteras septem sigillis munitas à Rege accepit,
 quibus ei victum promitteret, minimè dubitaret, quin
 promissis staturus esset, quantò minùs de Deo, qui septem
 titulos tam benignè largitus est, dubitare fas erit? Id unum
 ergo singulari cura curent pauperes, ut mandata Dei servent
 orationem frequenter, patientiam in adversis non deferant
 de cætero omnem sollicitudinem in DEVM conjiciant, & ut
 ipsi in ore ac mente assiduo habeant, quàm etiam filios su-
 doceant versiculum illum, quem S. Franciscus discipulis
 pro viatico obtulit: *Lacta super Dominum curam tuam, & ipse
 te enutriet*. Meminerint quoque illius dicti, quod Christus
 Catharinæ Senensæ dixit: *cogita tu de me, & ego cogitabo de te*.

§. IV.

Quomodo consolandi sint, qui bonorum tem-
 poralium jacturam sunt passi.

I. **A**Nte omnia talibus Personis persuadendum est, ut
 non Dominos esse, sed Administratores duntaxat, et
 que adeò, sicut hi, cum Dominus de bonis, quæ illorum admi-
 nistrationi commisit, ipsemet disponit, eaque eripit illis, non

murmurant, nec queruntur, quia, cum Dominus sit, plenam de bonis suis pro libitu suo disponendi facultatem ac libertatem habet; ita nec ipsos ablationem talium bonorum ægrè ferre debere, cum DEUS velut supremus & plenissimus Dominus illa abstulerit. Quem in finem proderit bina illis exempla ob oculos ponere, alterum ex veteri, ex novo Testamento alterum. Quorum primum S. Job reliquit, qui, licet una vice septem millia ovium, tria millia camelorum, quingenta iuga bouum, quingentas asinas, & præterea septem Filios, & tres Filias ruinâ domus oppressos amisisset, non ullum tamen tristitiæ aut impatientiæ signum dedit, sed tonsa capite in terram corruens Deum adoravit, & dixit c. 1. *Nudus egressus sum de utero Matris meæ, & nudus revertar illuc. Dominus dedit, Dominus abstulit. Sicut Domino placuit, ita factum est. Sit nomen Domini benedictum.* In omnibus his non peccavit Job labiis suis, neque stultum quid contra Deum locutus est. Alterum exemplum celeberrimus Angliæ Cancellarius Thomas Morus præbuit, uti Drexelius in Cymn. Pat. p. 3. c. 6. §. 7 refert, qui sic ad Conjugem suam scripsit: Salus plurima, Domina Aloysia. Intelligo horrea nostra, & vicinorum aliquot cum omni frumento perijisse incendio. Dolenda quidem (salvâ DEI voluntate) frumenti tam copiosi jactura; quia tamen DEO ita visum est, debemus omnino non solum patienter, sed & libenter hanc DEI manum in nos extentam ferre. Quidquid amisimus, Dominus dedit. Sed quia id iterum nobis ademit, Domini voluntas fiat. Nunquam super hac re murmuremus, sed æqui, bonique consulamus, & DEO magnas gratias agamus, tam in adversis, quam prosperis: atque si rectè calculum ponamus, majus DEI beneficium est hoc damnum, quam ingens lucrum. Quid enim salutis nostræ faciat, DEO magis, quam nobis perspectum est. Rogo igitur, bono sis animo, & omnem tecum Familiam duc ad templum, Deoque gratias age tam de his, quæ nobis donavit, quam quæ nunc abstulit, & quæ etiamnum reliquit. Facile DEO est, si sic visum fuerit, augere nondum ablata. Quod si plura velit auferre, sicut Domino placuerit, ita fiat. Inquiratur etiam, quantam jacturam fecerint vicini, moneanturque, ne ob eam rem contristentur; non enim committam, ut vicini mei cladibus meis domesticis lædantur, etiamsi omnis mea supellex ad unicum usque cochlear

chlear diripiatur. Obsecro, mea Aloyfia, unà cum Liberis & fratribus, totaque Familia sis læta in Domino. Hæc omnia, nos omnes in manu DEI sumus. A DEI voluntate pendeamus, uti, nec ullum unquam damnum nocere nobis poterit. Vale. Wodstochij. 13. Sept. 1529.

II. Ostendat, hanc jacturam esse signum dilectionis, & prædestinationis ad gloriam; nam ut vinitor putaret, quas diligit; & qui avem amat, & retinere desiderat, ei amputat; & mater filio cultrum subtrahit, ne semetipsum lædat; & Dominus ligna subtrahit, ne domus omnino comburatur; ita DEUS ijs, quos amat, temporalia subtrahit.

III. Declaret illis, quàm misericorditer cum illis DEUS per hanc jacturam puniendo; quæ enim adultera clementer secum agi existimat, si maritus tantum adulterum auferat, & simul promittat, se, si illa patienter ferat hanc actionem, non modò in gratiam eam recepturum, sed ingens etiam donis ditaturum? hoc autem facit DEUS, divitias ab anima, cum quibus spirituale adulterium commiserat, ferendo. Si ergo nulla adultera in adulterio deprehensa, quæ audeat marito: relinque mihi adulterum, ut pergam ego ius tuum lædere; quomodo anima divitias ablatas recuperare à DEO audebit?

IV. Demonstret ingens illis beneficium esse collatum per divitiarum ablationem; si enim divitiæ sunt spinæ, facientes semen verbi divini: si sunt laqueus diaboli trahens sempiternam mortem: si sunt cancer ad vitalia animæ accersens, & mortem accersens spiritualem: si sunt lapis animæ pondere curarum & peccati opprimens, quidni magnum beneficium collatum existimabit, à quo hi laquei, & spinæ ablatae sunt; cui cancer iste sine scissione ademptus est?

V. Hortetur, ut oculos convertant ad veras divitias, scilicet ad virtutes & bona opera; item ad cælestia gaudia, quæ ipsis invitis auferri non possunt, uti nec ipse DEUS; sic celeviter ferent jacturam temporalium exemplo primorum Christianorum, ad quos S. Paulus Hebr. c. 10. scribit: *nam bonorum & vestrorum cum gaudio suscepistis, cognoscite quod vos habere meliorem & manentem substantiam.* Quis non libenter agrum suum grandine destrui sineret, si grando autem esset? talis autem grando est tribulatio, quia per illam reg-

calorum emimus. Jubeat ergo meminisse illorum S. Davidis verborum: *Euntes ibant, & flebant, mittentes semina sua* (offerentes pecunias, quæ ipsis vel à magistratu, vel ab hoste auferebantur) *Venientes autem Venient cum exultatione portantes manipulos suos.* Ps. 125.

VI. Denique jubeat sperare, quòd, sicuti Dominus Jobo duplicia restituit, ita & ipsis possit, & verò etiam velit (si ita ipsis utile fore videbit) duplicia restituere; certè necessaria non negabit; neque enim ad solos Apostolos & Religiosos, sed omnes alios, qui cum patientia & charitate dimiserint bona sua, pertinet illa Domini promissio: *Omnis, qui reliquerit domum aut agrum &c. propter nomen meum, centuplum accipiet, & Vitam aeternam possidebit.* Matth. 19. Audiant ergo S. Augustinum dicentem in Psalmum 34. *Illum quare, qui deesse non potest. Subtrahuntur, quæ dedit; nunquid subtrahitur, qui dedit?*

§. V.

Quomodo consolandi sint, qui detrimentum Famæ vel Honoris passi sunt.

I. **S**ullæ aliæ, ejusmodi Personæ consolatione indigent; cum enim, teste Salomone Prov. 22. melius sit nomen bonum, quàm divitiæ multæ; imò quàm mille thesauri pretiosi & magni, ut Eccl. 41. ait, facile credi potest, jacturam quoque famæ & honoris gravius, quàm ullum aliud detrimentum sentiendum esse, atque adeò præ aliis afflictionibus consolationem exigere. Hanc ergo ut offerat Operarius in primis hortetur ejusmodi afflictos, ut Christi exemplum sibi diligenter ante oculos proponant, & quasi dicentem audiant: *Si Dominum Beelzebub vocaverunt, quanto magis domesticos eius?* Matth. 10. dicant itaque: *Ego quidem justè hæc patior, Dominus autem quid fecit?* Lucæ 23. Imò considerare jubeat, quàm multi ipsum etiam DEVM blasphemant, debitumque ei honorem negent: sicuti ergo DEVS nihil propterea turbatur & dolet, ita nec ipsi, qui injuriam passi sunt, tristari debent.

II. Hortetur, ut meminerint illam injuriam aut verba contumeliosa à DEO exisse, & permissa esse; dicant ergo a-

nimæ